

Лист прийшов аж з гір, здалека
Від приятеля Миколи.
Пише: «Ждати небезпека,
їдь у гори, кидай доли.

Тутки вітер з полонини
Вилічить недужі груди,
Тут жентиця є щоднини,
Інший світ тут, інші люди.

Тут у гори мем ходити,
Тож-то гори! Тож-то красні!
І удвійку мем творити
Наші думи рідні, власні».

Прочитав і голов клонить,
Пахне горами світлиця.
Гадка гадку вітром гонить,
І з думками думка б'ється.

«Ой поїхав би, мій друже,
Тільки як й за що не знаю».
«Не журися тим так дуже, —
Каже смерть. — Вже я подбаю».

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Для ідеї»](#);

Лист від Устияновича. Микола Устиянович (1811—1885) — відомий український

письменник. Був особисто знайомий з Шашкевичем. Є відомості, що, дізнавшись про хворобу Маркіяна, Устиянович написав йому листа із запрошенням приїхати в гори на «жентицю» (сироватку з овечого молока), яка начебто лікує від туберкульозу. Цей факт (лист Устияновича не зберігся) ліг в основу вірша Богдана Лепкого.